

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
COMPLETUL DE 5 JUDECĂTORI

Decizia civilă nr.5

Dosar nr.1874/1/2017

Ședința publică de la 29 ianuarie 2018

Președinte: Iulia Cristina Tarcea	- judecător, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție
Carmen Georgeta Negrilă	- judecător
Lavinia Dascălu	- judecător
Valentina Vrabie	- judecător
Luiza Maria Păun	- judecător
Bogdan Georgescu	- magistrat-asistent

S-a luat în examinare recursul declarat de pârâta Panioglu Daniela împotriva Încheierilor din camera de consiliu de la 25 ianuarie 2017 și 8 februarie 2017, Încheierilor de ședință publică din 22 februarie 2017 și 4 aprilie 2017 și Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.28/J/2016.

La apelul nominal, se prezintă recurenta-pârâtă Panioglu Daniela, personal, și intimata-reclamantă Inspekția Judiciară, prin inspector judiciar Daniela Iancu.

După prezentarea referatului cauzei, recurenta-pârâtă Panioglu Daniela invocă și depune în scris excepția de neconstituționalitate și excepția de neconvenționalitate a dispozițiilor art.51 alin.(3) cu privire la partea „se poate exercita recurs” și alin.(5) din Legea nr.317/2004.

Sușinerile părților și soluția pronunțată de instanță în sensul admiterii cererii formulate de recurenta-pârâtă Panioglu Daniela și sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.51 alin.(3) și (5) din Legea nr.317/2004 sunt consemnate în Încheierea din 29 ianuarie 2018, întocmită în conformitate cu dispozițiile art.29 alin.(4) din Legea nr.47/1992. Prin aceeași încheiere, Înalta Curte a respins cererea recurteii-pârâte Panioglu Daniela, formulată în temeiul art.413 alin.(1) pct.1 C.proc.civ., privind suspendarea judecării cauzei până la soluționarea excepției de neconstituționalitate.

Recurenta-pârâtă formulează cerere de probatoriu, constând în audierea nemijlocită a judecătorului Purigiu Florin care a realizat înregistrarea cu

telefonul mobil în timpul deliberării și proba cu testul poligraf, susținând că probele solicitate sunt relevante și sunt singurele probe care pot să demonstreze nevinovăția sa.

Reprezentanta intimă Inspecția Judiciară solicită respingerea cererii de probatoriu formulată de către recurenta-pârâtă, având în vedere dispozițiile art.492 C.proc.civ. și faptul că nu este utilă cauzei, întrucât nu conduce la soluționarea procesului. În ceea ce privește solicitarea de audiere a judecătorului Purigiu Florin, se arată că acesta a fost audiat atât în cadrul cercetării disciplinare, cât și în fața Secției pentru judecatori în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii. Cu privire la proba cu testul poligraf, se arată că aceasta nu este o probă prevăzută de Codul de procedură civilă și care să poată fi administrată în această fază a procesului.

Înalta Curte respinge, ca inadmisibilă, cererea de probatoriu formulată de recurenta-pârâtă având în vedere dispozițiile art.492 C.proc.civ., conform cărora în instanța de recurs nu se pot produce noi probe, cu excepția înscrisurilor noi, precum și faptul că acesta este motivul pentru care a fost invocată excepția de neconstituționalitate și rațiunea pentru care a fost sesizată Curtea Constituțională.

Nefiind formulate alte chestiuni prealabile, Înalta Curte, constatând pricina în stare de judecată, acordă cuvântul părților cu privire la recursul declarat în cauză.

Recurenta-pârâtă Panioglu Daniela expune pe larg criticile formulate în susținerea motivelor cuprinse în cererea de recurs, precum și excepția nulității absolute a Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, pentru motivul că nu este redactată de un judecător care a făcut parte din completul de judecată, excepție invocată prin notele înregistrate la dosar la data de 15.11.2017.

Reprezentanta intimă-reclamante Inspecția Judiciară pune concluzii de respingere a recursului, ca nefondat, expunând argumentele cuprinse în întâmpinarea depusă la dosar și, raportat la excepția nulității absolute a Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, invocată de recurentă prin notele din 15.11.2017, arată că hotărârea a fost redactată, conform [Regulamentului](#) de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, de un judecător de la grefa secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii,.

În temeiul art.494 coroborat cu art.394 C.proc.civ., Înalta Curte încheie dezbaterile și reține cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor cauzei, constată următoarele:

I. Acțiunea disciplinară

1. Prin acțiunea disciplinară înregistrată sub nr.28/J/2016 pe rolul Secției pentru judecatori în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii, Inspecția Judiciară a solicitat aplicarea uneia dintre sancțiunile

prevăzute de art.100 din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare („*Legea nr.303/2004*”), pârâtei Panioglu Daniela - judecător în cadrul Curții de Apel București, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din aceeași lege.

II. Hotărârea instanței de disciplină

2. În dosarul nr.28/J/2016, Secția pentru judecatori în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii a pronunțat următoarele hotărâri:

- Încheierea din camera de consiliu de la 25 ianuarie 2017, prin care a respins cererea de recuzare a doamnei judecător Lia Savonea;

- Încheierea din camera de consiliu de la 8 februarie 2017, prin care a respins cererea de recuzare a doamnei judecător Lia Savonea;

- Încheierea ședinței publice din 22 februarie 2017, prin care a respins excepția nulității absolute parțiale a Rezoluției din 26.10.2016, prin care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare;

- Încheierea ședinței publice din 4 aprilie 2017, prin care a amânat pronunțarea hotărârii;

- Hotărârea nr.8J din 6 aprilie 2017, prin care a admis acțiunea disciplinară formulată de Inspekția Judiciară și, în baza art.100 lit.d) din Legea nr.303/2004, a aplicat pârâtei Panioglu Daniela - judecător în cadrul Curții de Apel București, sancțiunea disciplinară constând în „suspendarea din funcția de judecător pe o perioadă de 3 luni”, pentru săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din aceeași lege.

III. Recursul declarat împotriva hotărârilor instanței de disciplină

3. Împotriva hotărârilor menționate la pct.2 a declarat recurs pârâta Panioglu Daniela, pentru motivele și criticile arătate în continuare.

4. Argumentând nelegalitatea cercetării disciplinare, recurenta-pârâtă invocă motivele prevăzute de art.488 alin.(1) pct.5, 6 și 8 C.proc.civ., solicitând casarea, în tot, a hotărârii atacate și a încheierii de ședință din data de 22.02.2017, în ceea ce privește soluția de respingere a excepției nulității absolute parțiale a rezoluției prin care s-a dispus exercitarea acțiunii disciplinare.

5. Raportat la prevederile art.44 alin.(3) și art.45 alin.(2) din Legea nr.317/2004, recurenta-pârâtă arată că, deși cercetarea disciplinară a fost declanșată în urma sesizării formulate de judecătorul Purigiu Florin cu privire la momentul deliberărilor, ulterior ședinței de judecată din 16.03.2016, Inspekția Judiciară a efectuat verificări inclusiv cu privire la activitatea profesională din timpul ședinței de judecată din aceeași dată, fără să întocmească un proces-verbal de sesizare din oficiu, contrar prevederilor art.10 alin.(1) și (6) din Regulamentul privind normele pentru efectuarea lucrărilor de inspekție de către Inspekția Judiciară, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1027/2012 („*Regulamentul lucrărilor de inspekție*”) și art.46 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, republicată, cu modificările și completările ulterioare („*Legea nr.317/2004*”). În susținerea aceluiași motiv de nelegalitate a cercetării

disciplinare, recurenta arată că sesizarea referitoare la momentul deliberărilor nu are nicio legătură cu activitatea ședinței de judecată, astfel că în mod abuziv Inspekția Judiciară a solicitat să i se comunice lista de ședință, condica, încheierile de ședință și hotărârile judecătorești din ședința de la 16.03.2016.

6. Potrivit proceselor-verbale din 04.10.2016, Inspekția Judiciară i-a comunicat că limitele cercetării disciplinare sunt stabilite prin Rezoluția de începere a cercetării disciplinare din 15.07.2016 și că se respinge solicitarea de acordare a unui prim termen pentru formularea apărării. Prin Rezoluția din 15.07.2016, Inspekția Judiciară a dispus începerea cercetării disciplinare pentru existența indiciilor cu privire la săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004, cu privire la activitatea profesională atât din timpul ședinței de judecată din 16.03.2016, pentru care nu există act de sesizare, cât și din timpul deliberărilor din aceeași dată, la sesizarea judecătorului Purigiu Florin.

7. Cu toate că cercetarea disciplinară s-a desfășurat doar cu privire la faptele din 16 martie 2016, în Rezoluția din 25.10.2016, prin care a fost sesizată instanța de disciplină, se face referire și la ședințele de judecată din 05.01.2015, 02.02.2015, 30.03.2015, 28.10.2015 și 11.05.2016, cu privire la care judecătorul cercetat nu a avut posibilitatea să se apere.

8. Recurenta arată că a invocat excepția nulității absolute parțiale a Rezoluției din 25.10.2016, cu motivarea că există două fapte distincte, în condițiile în care, pentru fapta constând în conduita nedemnă din sala de ședință din 16.03.2016, nu există act de sesizare. Este eronată motivarea instanței de disciplină din cuprinsul Încheierii de ședință din 22.02.2017, întrucât, în cazul abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004, trebuie să existe un act distinct de sesizare pentru fiecare acțiune considerată nedemnă, iar titularul sesizării disciplinare este numai persoana față de care judecătorul s-a manifestat în mod necorespunzător. Deși, prin Încheierea din 22.02.2017, a reținut că limitele sesizării vizează data de 16.03.2016, instanța de disciplină a dispus audierea unor martori care s-au referit la împrejurări ce exced acestei date și sesizării disciplinare, întrucât fac referire la relațiile profesionale cu alți colegi decât cu judecătorul Purigiu Florin, iar în considerentele hotărârii pronunțate a făcut referire la ședințele de judecată din 05.01.2015, 02.02.2015, 30.03.2015, 28.10.2015 și 11.05.2016. Astfel fiind, întrucât încheierile de ședință sunt interlocutorii și fac parte integrantă din hotărâre, motivele reținute în sensul celor arătate anterior sunt contradictorii.

9. Totodată, recurenta-pârâtă invocă existența unei contradicții în opiniile judecătoarei Chiș Andrea Annamaria, care a formulat opinie separată în ceea ce privește nulitatea probei constând în înregistrarea audio efectuată de judecătorul Purigiu Florin.

10. În susținerea motivului prevăzut de art.488 alin.(1) pct.1 C.proc.civ., recurenta-pârâtă invocă nelegalitatea compunerii instanței disciplinare, ca urmare a participării judecătoarei Lia Savonea, care se afla în cazurile de incompatibilitate prevăzute de art.42 alin.(1) pct.1, 2 și 13 C.proc.civ.. Pentru acest motiv, recurenta-pârâtă solicită casarea în tot a hotărârii și Încheierilor din camera de consiliu de la 25 ianuarie și 8 februarie 2017, în ceea ce privește

soluția de respingere a cererii de recuzare a judecătoarei Lia Savonea, precum și casarea, în parte, a Încheierilor de ședință din 22 februarie 2017 și 4 aprilie 2017, în ceea ce privește respingerea probei cu martorul Lia Savonea.

11. În susținerea motivului prevăzut de art.488 alin.(1) pct.2 C.proc.civ., cu privire la Încheierea ședinței publice din 4 aprilie 2017 și a hotărârii pronunțate de instanța de disciplină, recurenta-pârâtă critică modificarea compunerii instanței cu încălcarea legii. Sub acest aspect, susține că la dezbateri și la adoptarea hotărârii au fost prezenți numai unii dintre membrii secției, fără a exista la dosarul cauzei un înscris în care să fie menționate motivele care justifică schimbarea compunerii completului, care astfel a fost stabilită arbitrar, contrar principiului continuității completului prevăzut de art.19 C.proc.civ., fiind incidentă sancțiunea nulității absolute potrivit art.174 alin.(2) C.proc.civ., care nu este condiționată de existența vreunei vătămări, conform art.176 pct.4 C.proc.civ..

12. În susținerea motivelor prevăzute de art.488 alin.(1) pct.5 și pct.8 C.proc.civ., recurenta-pârâtă susține că Inspekția Judiciară nu a identificat sancțiunea disciplinară a cărei aplicare a solicitat-o instanței de disciplină prin actul de sesizare, contrar principiului disponibilității consacrat de art.9 alin.(2) C.proc.civ..

13. Invocând motivul prevăzut de art.488 alin.(1) pct.5 C.proc.civ., recurenta-pârâtă solicită casarea, în tot, a hotărârii, precum și casarea, în parte, a încheierii de ședință din 22.02.2017, sub aspectul admisibilității probei cu înregistrarea audio.

14. Susține recurenta că în mod nelegal instanța de disciplină a validat o probă obținută cu încălcarea legii, respectiv înregistrarea audio efectuată de judecătorul Purigiu Florin, cu telefonul său mobil, care conține opiniile judecătorilor exprimate în cadrul deliberării, ceea ce reprezintă o încălcare a dispozițiilor art.392 alin.(2) din Codul de procedură penală și art.341 alin.(2) C.proc.civ.. Se mai arată că instanța disciplinară a trunchiat conținutul înregistrării audio, prin selectarea unui anumit pasaj.

15. Invocând motivele prevăzute de art.488 alin.(1) pct.5 și 8 C.proc.civ., recurenta-pârâtă critică faptul că instanța de disciplină a respins, fără nici o motivare, toate probele în apărare și susține că soluția pronunțată este întemeiată exclusiv pe probe contradictorii, nule sau lipsite de efecte probante.

16. Subsumat motivului prevăzut de art.488 alin.(1) pct.8 C.proc.civ., recurenta-pârâtă expune critici în sensul că, în ceea ce privește incidentul invocat de judecătorul Purigiu Florin, singurul care a format obiectul sesizării disciplinare, fapta reținută de instanța de disciplină nu există, precum și în sensul că celelalte fapte reținute – comportamentul din ședința de judecată de la 16.03.2016, redactarea minutelor, neacceptarea greșelilor de limba română din minute și din hotărârile judecătorești – nu constituie abateri disciplinare, întrucât nu există nici elementul obiectiv și nici elementul subiectiv.

17. Susține recurenta că instanța de disciplină a comis o gravă eroare de fapt, care a condus la aplicarea sancțiunii disciplinare, întrucât, refuzând să

administreze orice probă în apărare și întemeindu-și hotărârea pe probe nule, fără valoare juridică ori contradictorii, a stabilit în mod greșit situația de fapt.

18. În drept, raportat la dispozițiile art.21 din Constituție, recurenta-pârâtă argumentează că, în procedura răspunderii disciplinare a magistraților, pentru ca accesul la justiție să fie real și efectiv, iar nu doar teoretic sau iluzoriu, instanța trebuie să aibă plenitudine de jurisdicție atât în fapt, cât și în drept.

19. Hotărârea recurată încalcă dreptul la un proces echitabil, consacrat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, sub aspectul dreptului la o instanță stabilită de lege, dreptului la o instanță imparțială, dreptului la caracterul echitabil al procesului, dreptului la apărare și dreptului la egalitatea de arme.

20. Susținând că toate motivele de casare indicate reflectă, în egală măsură, încălcări ale dreptului convențional, recurenta-pârâtă invocă excepția de neconvenționalitate a dispozițiilor legislative interne care împiedică instanța de recurs să administreze toate probele, să stabilească faptele și să analizeze toate aspectele de drept, deci care refuză plenitudinea de jurisdicție în fapt și în drept.

21. În ceea ce privește mijloacele de probă, recurenta-pârâtă precizează că își întemeiază recursul pe mijloacele de probă aflate la dosar, cu excepția probelor nule (înregistrarea audio ilegală a deliberărilor), a probelor fără legătură cu cauza și cu limitele investiției (înregistrarea ședinței de judecată din 16.03.2016, a declarațiilor de martori în circumstanțiere, a tabelului fără antet, cu semnăturile judecătorilor din secție), precum și a probelor propuse de Inspekția Judiciară și respinse de prima instanță (înregistrarea celorlalte ședințe de judecată).

22. Prin notele înregistrate la dosar la data de 15.11.2017, recurenta-pârâtă invocă, în temeiul art.178 alin.(1) C.proc.civ., nulitatea absolută a Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, pentru faptul că nu este redactată de un judecător care a făcut parte din completul de judecată, ceea ce contravine dispozițiilor art.426 alin.(1) C.proc.civ., incidente în virtutea normei de trimitere de la art.49 alin.(7) din Legea nr.317/2004.

IV. Apărările intimatei Inspekția Judiciară

23. Intimata-reclamantă Inspekția Judiciară a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea recursului, ca nefondat, expunând argumente în combaterea criticilor recurente, în sensul menținerii ca temeinice și legale a hotărârilor ce formează obiectul recursului.

V. Procedura de filtrare a recursului

24. Recursul fiind de competența Înaltei Curți, a fost urmată procedura de filtrare prevăzută de art.493 C.proc.civ., iar, prin Încheierea din 23 octombrie 2017, în temeiul art.493 alin.(7) C.proc.civ., Completul de filtru a admis în principiu recursul și a fixat termen de judecată pe fond la 11 decembrie 2017, când judecata cauzei a fost amânată la data de 29 ianuarie 2018.

VI. Considerentele Înaltei Curți

25. Conform art.499 C.proc.civ., analizând criticile formulate de recurenta-pârâtă Panioglu Daniela, Înalta Curte constată că recursul este fondat în sensul considerentelor arătate în continuare.

Referitor la criticile recurente privind excepția nulității absolute parțiale a rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare

26. Raportat la criticile referitoare la faptul că cercetarea prealabilă, în baza sesizării formulate de judecătorul Purigiu Florin, a vizat și ședința publică din 16 martie 2016, Înalta Curte, în acord cu instanța de disciplină, reține că art.14 alin.(2) din Regulamentul lucrărilor de inspecție impune întocmirea unui proces-verbal de sesizare din oficiu în condițiile art.10 alin.(6) din același Regulament numai în situația în care, cu ocazia verificărilor prelabile, se constată „alte încălcări ale normelor legale sau regulamentare”. Or, în cauză, cercetarea disciplinară a fost realizată numai din perspectiva abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004.

27. Totodată, este de remarcat faptul că, în sensul dispozițiilor art.46 alin.(1) teza întâi din Legea nr.317/2004, verificările efectuate cu privire la ședința de judecată din 16 martie 2016 se circumscriu activității de stabilire a oricăror „alte date concludente din care să se poată aprecia asupra existenței sau inexistenței vinovăției”. Acelorași dispoziții li se circumscriu și verificările efectuate cu privire la celelalte ședințe de judecată analizate (05.01.2015, 02.02.2015, 30.03.2015, 28.10.2015 și 11.05.2016), acestea nefiind de natură a atrage nulitatea rezoluției. În plus, se cuvine a fi menționat faptul că aspectele din acțiunea disciplinară referitoare la ședințele respective nu au fost reținute ca elemente constitutive ale laturii obiective a abaterii disciplinare, acest fapt fiind evidențiat în mod expres și în cuprinsul hotărârii recurate, în care se afirmă ritos că acestea nu fac obiectul acțiunii disciplinare.

28. Pentru aceleași argumente, raportat la dispozițiile menționate ale art.46 alin.(1) din Legea nr.317/2004, nu pot fi primite nici criticile recurente referitoare la audierea unor martori cu privire la relațiile profesionale ale pârâtei cu alți colegi.

29. În contextul considerentelor expuse nu sunt identificate, în sensul celor susținute de recurentă, motive contradictorii între încheierile interlocutorii și hotărârea recurată.

30. Pe de altă parte, nu se poate reține, în sensul art.488 alin.(1) pct.6 C.proc.civ., existența unor motive contradictorii între opinia separată a judecătoarei Chiș Andrea Annamaria la Încheierea din 22 februarie 2017, în sensul admiterii excepției nulității absolute a probei constând în înregistrarea audio realizată de judecătorul Purigiu Florin, și faptul că judecătoarea Chiș Andreea Annamaria a pronunțat Hotărârea nr.8J din 6 aprilie 2017, prin care s-a dispus sancționarea disciplinară a pârâtei. Sub acest aspect, se reține că abaterea disciplinară nu a fost reținută exclusiv în baza probei în discuție, ci în baza concluziilor decelate din analiza întregului probatoriu administrat.

Referitor la criticile formulate de recurenta-pârâtă cu privire la încheierile din camera de consiliu de la 25 ianuarie și 8 februarie 2017

prin care au fost respinse cererile de recuzare a judecătoarei Lia Savonea

31. Criticile recurente-pârâte referitoare la Încheierea din 25 ianuarie 2017 prin care a fost respinsă cererea de recuzare a judecătoarei Lia Savonea sunt neîntemeiate.

32. Înalta Curte constată că instanța de disciplină a apreciat cu just temeii că nu sunt îndeplinite cerințele prevăzute de art.42 alin.(1) pct.1, 2 și 13 C.proc.civ..

33. Astfel, în deplin acord cu instanța disciplinară, se reține că nu sunt identificate elemente care să conveargă în sensul existenței unei îndoieli cu privire la imparțialitatea judecătorului Lia Savonea, prin raportare la susținerile pârâtei referitoare la faptul că judecătorul respectiv, în exercitarea calității de membru al Colegiului de conducere al Curții de Apel București, a participat la adoptarea hotărârilor acestui organ colegial privind înaintarea către Inspekția Judiciară a petiției formulate de judecătorul Purigiu Florin și a punctului de vedere al judecătoarei Panioglu Daniela, precum și a hotărârii de modificare a compunerii completului din care făceau parte cei doi judecători.

34. De asemenea, nu este de natură a da naștere unei îndoieli de imparțialitate nici faptul că judecătoarea Lia Savonea, în calitate de președinte al Curții de Apel București, a răspuns solicitării Inspekției Judiciare de înaintare a unor date, înscrisuri și înregistrări necesare cercetării disciplinare.

35. Toate actele și operațiunile administrative menționate, efectuate în mod direct sau în calitate de membru al organului colegial de conducere, nu reflectă o eventuală lipsă de imparțialitate a judecătoarei Lia Savonea, întrucât niciuna dintre situațiile enumerate nu demonstrează faptul că judecătorul respectiv și-ar fi exprimat în vreun fel părerea cu privire la fondul diferendului disciplinar, că ar avea un interes în legătură cu pricina care se judecă ori că ar exista alte elemente care să genereze în mod întemeiat îndoieli cu privire la imparțialitatea sa.

36. Nici criticile recurente-pârâte referitoare la Încheierea din camera de consiliu de la 8 februarie 2017, prin care a fost respinsă cererea de recuzare a judecătoarei Lia Savonea nu sunt întemeiate.

37. Prin încheierea respectivă, cu just temeii a apreciat instanța disciplinară că imparțialitatea judecătorului în prezenta cauză nu este afectată de faptul că același judecător a formulat cerere de abținere într-o altă cauză disciplinară, întrucât abținerea reflectă percepția magistratului cu privire la imparțialitatea sa. Pe de altă parte, susținerile recurente nu sunt de natură să răstoarne temeinicia concluziei instanței disciplinare în sensul că în cauză nu există dovezi din care să rezulte lipsa de imparțialitate a judecătoarei Lia Savonea.

38. Nu pot fi primite nici criticile recurente referitoare la respingerea probei cu audierea judecătoarei Lia Savonea, în calitate de martor.

39. În acest sens, instanța de disciplină a reținut întemeiat – în virtutea dreptului de apreciere asupra admisibilității probei sub aspectul cerinței de a fi aptă să ducă la soluționarea procesului – că o atare probă, raportat la teza probatorie susținută de pârâta Panioglu Daniela inclusiv în recurs (lipsa de

imparțialitate a judecătorului respectiv și modul discriminatoriu în care a fost respinsă cererea de recuzare), nu poate duce la lămurirea aspectelor analizate din perspectiva abaterii disciplinare ce formează obiectul cauzei.

Referitor la criticile recurente-pârâte privind nelegala compunere a instanței disciplinare cu ocazia pronunțării Încheierii de ședință din 4 aprilie 2017 și Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017

40. Susținerile recurente-pârâte nu pot primi relevanța propusă, nefiind identificate elemente în sensul motivului prevăzut de art.488 alin.(1) pct.2 C.proc.civ., invocat de recurentă, pentru argumentele expuse în cele ce urmează.

41. În considerarea jurisprudenței anterioare a Completului de 5 judecători (spre exemplu, Decizia nr.266/2017, pct.64-66), Înalta Curte reține că Secția pentru judecători în materie disciplinară, la termenele respective, a fost alcătuită cu respectarea dispozițiilor art. 27 alin. (2) din Legea nr. 317/2004, conform căroră „lucrările secțiilor se desfășoară în prezența majorității membrilor acestora”, dispoziții care se aplică inclusiv în privința lucrărilor desfășurate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii în îndeplinirea rolului de instanță de judecată în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor. În acest sens, este de observat faptul că dispozițiile art.44-53 din Legea nr.317/2004, care reglementează atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii în materia răspunderii disciplinare a magistraților, nu cuprind prevederi derogatorii de la cele ale art.27 alin.(2) din aceeași lege. Este adevărat că art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 prevede că dispozițiile legii care reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Însă, chiar în prezența acestei norme de trimitere, nu devin incidente în mod automat prevederile art. 19 („Continuitatea”) C.proc.civ., a căror încălcare este invocată de recurentă. Un argument esențial în acest sens este reprezentat de faptul că secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, atunci când îndeplinesc rolul de instanță de judecată în materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, nu sunt instanțe de judecată în sensul art. 126 alin. (2) din Constituție și al prevederilor Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, ci reprezintă o instanță extrajudiciară (Decizia Curții Constituționale nr. 148 din 16 aprilie 2003) care îndeplinește o activitate administrativ-jurisdicțională (Decizia Curții Constituționale nr.391 din 17 aprilie 2007), fiind astfel un organ administrativ-jurisdicțional.

În ceea ce privește criticile recurente referitoare la încălcarea principiului disponibilității consacrat de art.9 alin.(2) C.proc.civ., pentru faptul că, în rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare, nu este menționată sancțiunea disciplinară a cărei aplicare o solicită Inspekția Judiciară

42. Procedura răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor este reglementată prin lege specială, respectiv Legea nr.317/2004.

43. Este adevărat că art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004 prevede că dispozițiile legii care reglementează procedura de soluționare a acțiunii disciplinare se completează cu dispozițiile Codului de procedură civilă. Însă, chiar în prezența acestei norme de trimitere, având în vedere specificul litigiilor

în materia răspunderii disciplinare a judecătorilor și procurorilor, acțiunea disciplinară reglementată de Legea nr.317/2004 nu este o acțiune tipică de drept comun, iar prevederile art.9 alin.(2) C.proc.civ. nu sunt aplicabile în sensul propus de recurenta-pârâtă.

44. Astfel, în privința rezoluției de exercitare a acțiunii disciplinare, sunt incidente următoarele dispoziții cu caracter special:

- art.47 alin.(1) lit.a) din Legea nr.317/2004, conform căreia „Art.47. - (1) În cazul în care sesizarea s-a făcut potrivit art.45 alin.(2), inspectorul judiciar poate dispune, prin rezoluție scrisă și motivată: a) admiterea sesizării, prin exercitarea acțiunii disciplinare și sesizarea secției corespunzătoare a Consiliului Superior al Magistraturii”;

- art.32 alin.(2) din Regulamentul lucrărilor de inspecție, conform căreia „Rezoluția prevăzută la alin. (1) conține următoarele mențiuni: data și modalitatea sesizării, aspectele sesizate, conținutul verificărilor prealabile efectuate, data finalizării verificărilor prealabile, data începerii cercetării disciplinare, data finalizării cercetării disciplinare, situația de fapt rezultată din verificările prealabile și din cercetarea disciplinară, apărările formulate de magistrat pe parcursul verificărilor prealabile și cercetării disciplinare, fundamentarea propunerii de respingere a sesizării sau de admitere a sesizării și de exercitare a acțiunii disciplinare, raportate la aspectele sesizate și la rezultatul verificărilor și cercetării, precum și la dispozițiile legale aplicabile în speță”.

45. Se constată că dispozițiile citate nu impun cerința ca rezoluția de exercitare a acțiunii disciplinare să cuprindă și sancțiunea disciplinară propusă de Inspecția Judiciară, întrucât individualizarea și aplicarea sancțiunii sunt atributul exclusiv al Secției în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii. În acest sens, dispozițiile art.49 alin.(6) din Legea nr.317/2004 prevăd că: „Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în cazul în care constată că sesizarea este întemeiată, aplică una dintre sancțiunile disciplinare prevăzute de lege, în raport cu gravitatea abaterii disciplinare săvârșite de judecător sau procuror și cu circumstanțele personale ale acestuia”.

Referitor la criticile recurentei privind Încheierea de ședință din 22 februarie 2017 prin care a fost respinsă excepția nulității absolute a probei cu înregistrarea audio realizată cu telefonul de către judecătorul Purigiu Florin

46. Înalta Curte reține, în acord cu instanța disciplinară, că mijlocul de probă în discuție nu contravine prevederilor art.341 alin.(2) C.proc.civ., întrucât înregistrarea cu telefonul mobil realizată de judecătorul Purigiu Florin nu a fost realizată cu încălcarea legii din perspectiva secretului deliberării, de care se prevalează recurenta-pârâtă.

47. În acest sens, este avut în vedere faptul că judecătorul Purigiu Florin participă la deliberări în calitate de membru al completului de judecată, iar înregistrarea a fost realizată în scopul legitim al probării unei abaterii disciplinare. Obligația de respectare a secretului deliberării, care incumbă judecătorului, vizează procesul propriu-zis al deliberării, modul în care

judecătorii hotărăsc asupra soluției pronunțate, în urma argumentelor de fapt și de drept și a tuturor probelor administrate. Astfel fiind, secretul deliberării nu poate constitui un impediment pentru judecător de a sesiza și de a proba, prin mijloacele pe care le consideră necesare, săvârșirea unor acte sau fapte reprobabile din timpul deliberărilor. În acest sens, sunt avute în vedere, *mutatis mutandis*, raționamentul și argumentele reținute în Hotărârea nr.846bis din 3 iulie 2014, prin care Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a concluzionat în sensul că secretul deliberării nu poate fi opus cercetării și probării infracțiunilor săvârșite în timpul deliberărilor, relevantă fiind concluzia că „judecătorul poate fi audiat cu privire la fapte ce vizează orice interferență exterioară procesului cognitiv al deliberării, care pot avea caracter ilicit, dar nu și cu privire la procesul cognitiv propriu-zis al deliberării”.

48. Nu pot fi primite susținerile recurente referitoare la faptul că instanța disciplinară a respins fără motivare toate probele în apărare, întrucât, din analiza hotărârilor atacate, se constată că Secția pentru judecători în materie disciplinară a expus motivele pentru care a respins probele propuse de recurenta-pârâtă.

Referitor la criticile recurente privind nulitatea absolută a Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017 pentru faptul că hotărârea nu a fost redactată de unul dintre membrii Secției pentru judecători în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii

49. În sensul celor expuse anterior, la pct.41 din prezenta decizie, chiar în prezența normei de trimitere de la art. 49 alin. (7) din Legea nr. 317/2004, dispozițiile Codului de procedură civilă nu devin incidente automat și în totalitatea lor în procedura răspunderii disciplinare reglementată prin dispozițiile speciale ale Legii nr.317/2004. Un argument esențial rezidă în faptul că, în materia răspunderii disciplinare, Consiliul Superior al Magistraturii funcționează ca organ administrativ-jurisdicțional, pronunțând o hotărâre administrativ-jurisdicțională. În condițiile în care este vorba de un act administrativ jurisdicțional, iar nu de o hotărâre pronunțată de o instanță de judecată, nu sunt aplicabile dispozițiile art.426 alin.(1) C.proc.civ., ci normele derogatorii cuprinse în art.13 alin.(8) din [Regulamentul](#) de organizare și funcționare a Consiliului Superior al Magistraturii, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii [nr. 326/2005](#), cu modificările și completările ulterioare, conform cărora „Hotărârile secțiilor prin care s-a soluționat acțiunea disciplinară [...] se redactează de Biroul grefa secțiilor [...]”.

În ceea ce privește criticile recurente-pârâte referitoare la întrunirea elementelor constitutive ale abaterii disciplinare

50. În cauză, pârâtei judecător îi este imputată săvârșirea abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004, constând în „atitudinile nedemne în timpul exercitării atribuțiilor de serviciu față de colegi, celălalt personal al instanței sau parchetului în care funcționează, inspecți judicari, avocați, experți, martori, justițiabili ori reprezentanții altor instituții”.

51. Sub aspectul laturii obiective a abaterii disciplinare, prin prisma probatoriului administrat, este necesar a se constata că magistratul a avut o

atitudine nedemnă în exercitarea atribuțiilor de serviciu – în sensul de atitudine cu conotații negative, care nu se situează la înălțimea așteptărilor, nevrednică, de neiertat, dezonorantă – iar, sub aspectul laturii subiective, atitudinea nedemnă este necesar a se demonstra că a fost asumată de magistrat în mod conștient și voit sau acceptat.

52. Se circumscriu noțiunii de „atitudine nedemnă” acele manifestări comportamentale de o anumită gravitate contrare standardelor de conduită stabilite prin legi și regulamente în sarcina magistraților.

53. Din perspectiva abaterii disciplinare analizate, în mod corect instanța de disciplină a reținut aplicabilitatea dispozițiilor art.4 alin.(1) și art.90 alin.(2) din Legea nr.303/2004, art.5 alin.(2) lit.b), lit.d) și lit.e) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1375/2015 și art.17 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/2005.

54. Circumscris abaterii disciplinare, în sensul celor reținute în hotărârea atacată, pârâtei judecător Panioglu Daniela i se reproșează, pe de o parte, atitudinea față de părți sau apărătorii acestora în unele dintre dosarele aflate pe rol în ședința publică din 16 martie 2016.

55. Contrar celor reținute în hotărârea atacată, Înalta Curte apreciază că doar unele dintre atitudinile pârâtei din timpul ședinței respective se circumscriu abaterii disciplinare, respectiv numai dialogul purtat cu inculpatul în dosarul nr.1960/339/2015, în cadrul căruia limbajul utilizat, întrebările și afirmațiile tendențioase au fost de natură a-l pune pe interlocutor într-o situație umilitoare și degradantă, conduită în mod corect apreciată de instanța de disciplină ca fiind nedemnă în sensul art.99 lit.e) din Legea nr.303/2004.

56. În schimb, în ceea ce privește celelalte atitudini ale pârâtei din timpul ședinței respective, reținute în hotărârea recurată, Înalta Curte constată că limbajul, tonul și aserțiunile reliefate de probatoriul administrat nu sunt de natură a crea unor observatori rezonabili percepția unei depășiri a puterii pe care legea o conferă magistratului de o manieră care să reprezinte, în sensul celor expuse anterior, o atitudine nevrednică, de neiertat, dezonorantă, care să poată fi circumscrisă abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004. Spre exemplu, aspectele reținute de instanța de disciplină în sensul că pârâta judecător a făcut aprecieri în ședința publică care au fost de natură a crea părților impresia că soluția era deja luată anterior administrării probelor și ascultării părților nu pot fi privite ca elemente constitutive ale abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004, întrucât asemenea elemente ar putea eventual evidenția o situație de incompatibilitate a judecătorului în privința căreia legea reglementează alte remedii procesuale și abateri disciplinare. De asemenea, nu reflectă o atitudine nedemnă nici dialogurile purtate de pârâta judecător cu avocații pe tema aplicării legii penale mai favorabile ori cu privire la motivarea cererilor adresate instanței și nici faptul că judecătorul atrage atenția participanților la judecată că, prin conduita lor, afectează buna desfășurare a ședinței de judecată.

57. În consecință, pentru argumentele expuse anterior, se apreciază că numai atitudinea menționată la pct.55 se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004. Cu toate acestea, chiar dacă celelalte aspecte extrase din înregistrarea ședinței publice din 16 martie 2016 și reținute în hotărârea recurată nu reflectă *stricto sensu* o atitudine nedemnă în sensul art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004, nu poate fi negat faptul că magistratului îi este pretinsă o conduită verbală și non-verbală cvasi-ireproșabilă, caracterizată de respect, bună-credință, decență, demnitate, ordine și solemnitate în timpul soluționării cauzelor, calm, răbdare și politețe.

58. În acord cu instanța disciplinară, Înalta Curte reține că se circumscrie abaterii disciplinare prevăzute de art.99 lit.c) din Legea nr.303/2004 atitudinea pârâtei judecător Panioglu Daniela, reliefată de faptul că, pe fondul unei atmosfere tensionate, în timpul deliberărilor ulterioare ședinței din 16 martie 2016, s-a adresat pe un ton foarte ridicat și a aruncat cu un dosar spre judecătorul Purigiu Florin care participa la deliberări. Veridicitatea conduitei reprobabile este confirmată prin coroborarea probelor administrate în cauză, respectiv declarațiile judecătorului Purigiu Florin, declarațiile judecătoarelor Găină Carmen Veronica și Costache Elena Raluca și conținutul înregistrării cu telefonul mobil efectuate de judecătorul Purigiu Florin, din cuprinsul căreia rezultă că pârâta recunoaște implicit atitudinea nedemnă ce îi este reproșată.

59. În acest context, se reține că atitudinea pârâtei judecător Panioglu Daniela față de judecătorul Purigiu Florin se circumscrie laturii obiective a abaterii disciplinare, întrucât reflectă un comportament cu conotații negative, de o gravitate sporită, care nu se situează la înălțimea așteptărilor și este contrară standardelor de conduită pretinse unui magistrat în acord cu dispozițiile art.4 alin.(1) și art.90 alin.(2) din Legea nr.303/2004 și art.5 alin.(2) lit.b) și lit.d) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.1375/2015 coroborate cu art.14 și art.17 din Codul deontologic al judecătorilor și procurorilor, aprobat prin Hotărârea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii nr.328/2005.

60. Sub aspectul laturii subiective, în mod corect a reținut instanța de disciplină vinovăția pârâtei sub forma intenției indirecte, întrucât, chiar dacă nu a urmărit, a acceptat producerea rezultatului conduitei sale.

61. În ceea ce privește individualizarea sancțiunii, Înalta Curte apreciază că se impune aplicarea unei sancțiuni mai ușoare, respectiv sancțiunea disciplinară constând în „diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 20% pe o perioadă de 3 luni”, prevăzută de art.100 lit.b) din Legea nr.303/2004, pentru argumentele ce se vor arăta în continuare.

62. Cu precădere este avut în vedere faptul că, pentru considerentele de la pct.55-57, au fost înlăturate motivat aproape toate atitudinile din ședința de la 16 martie 2016 reținute în sarcina pârâtei, ca elemente constitutive ale abaterii disciplinare cercetate.

63. De asemenea, având în vedere atitudinea de nedemnitate a pârâtei manifestată față de judecătorul Purigiu Florin, fără a minimaliza gravitatea

faptei săvârșite și consecințele pe care aceasta le-a produs, astfel cum sunt expuse în hotărârea instanței disciplinare, se reține că probatoriul administrat relevă fără echivoc împrejurarea că fapta imputată magistratului s-a produs pe un fond de oboseală excesivă și în contextul unei stări tensionate existente între membrii completului, aspecte de natură a constitui circumstanțe atenuante.

64. Pe de altă parte, este de reținut că nu este justificată aplicarea celei mai ușoare sancțiuni disciplinare, având în vedere circumstanțele avute în vedere de instanța disciplinară referitoare la faptul că atitudinea pârâtei nu reprezintă un incident izolat, comportamente contrare standardelor de conduită fiind evidențiate și de alți judecători care au făcut parte din complet cu magistratul cercetat, dovadă în acest sens fiind și faptul că un singur judecător și-a exprimat acordul pentru a intra în compunerea completului împreună cu pârâta.

65. La individualizarea sancțiunii disciplinare nu vor fi luate în considerare aspectele reținute de instanța de disciplină cu privire la extrase din înregistrările altor ședințe de judecată, întrucât, așa cum s-a reținut și în hotărârea atacată, acestea nu fac obiectul prezentei acțiuni disciplinare.

În ceea ce privește criticile recurente-pârâte expuse în susținerea excepției de neconvenționalitate a dispozițiilor legislative interne care împiedică instanța de recurs să administreze toate probele, să stabilească faptele și să analizeze toate aspectele de drept, deci care refuză plenitudinea de jurisdicție în fapt și în drept

66. Contrar susținerilor recurente-pârâte, Înalta Curte reține că recursul reglementat de art.51 alin.(3) din Legea nr.317/2004 are caracter devolutiv, instanța de recurs are plenitudine de jurisdicție, iar dispozițiile procedurale conform cărora în instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor, răspund exigențelor dreptului la un proces echitabil consacrat de art.6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

67. În susținerea opiniei exprimate, în virtutea caracterului obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale și în considerarea faptului că „puterea de lucru judecat ce însoțește actele jurisdicționale, deci și deciziile Curții Constituționale, se atașează nu numai dispozitivului deciziilor sale, ci și considerentelor pe care se sprijină acesta” (Decizia Plenumului Curții Constituționale [nr.1/1995](#) privind obligativitatea deciziilor sale pronunțate în cadrul controlului de constituționalitate, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.16 din 26 ianuarie 1995), Înalta Curte își însușește raționamentul și argumentele Curții Constituționale expuse în continuare.

68. Sunt avute în vedere argumentele din Decizia Curții Constituționale nr.128/2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. din 8 aprilie 2011, prin care a fost respinsă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.49 alin.(2) și (4) din Legea nr.317/2004, în forma anterioară republicării legii în anul 2012, dispoziții care se regăsesc în materialitatea lor în cuprinsul art.51 alin.(3) și (5) din lege, în forma republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.628 din 1 septembrie 2012, conform cărora:

„[...] în materia răspunderii disciplinare a magistraților, legiuitorul român a adoptat o reglementare similară cu cea a altor țări din Europa, prevăzând referitor la procedura disciplinară - o fază administrativă, cercetarea disciplinară efectuându-se de inspectorii din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru judecători, respectiv din cadrul Serviciului de inspecție judiciară pentru procurori, și o fază jurisdicțională, care se desfășoară în fața secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, potrivit dispozițiilor Legii nr. 317/2004 și celor ale Codului de procedură civilă, cu respectarea principiului contradictorialității, magistratul în cauză fiind citat, putând fi reprezentat de un alt judecător sau procuror ori asistat sau reprezentat de avocat, având dreptul să ia la cunoștință de toate actele dosarului și să solicite administrarea de probe în apărare.

Împotriva hotărârii de sancționare a secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii există o cale de atac, și anume recursul în fața Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul de 5 judecători, prevăzut de art.49 alin.(2) din Legea nr.317/2004. Curtea reține că acest recurs nu trebuie calificat ca fiind acea cale extraordinară de atac prevăzută de Codul de procedură civilă, ci ca o veritabilă cale de atac devolutivă împotriva hotărârii organului disciplinar (Consiliul Superior al Magistraturii, prin secțiile sale, având doar rolul unei instanțe de judecată), cale de atac soluționată de către o instanță judecătorească, Înalta Curte de Casație și Justiție, prin luarea în considerare a tuturor aspectelor și prin verificarea atât a legalității procedurii, cât și a temeiniciei hotărârii instanței disciplinare. Acesta este și sensul art.134 alin.(3) din Constituție, potrivit căruia "Hotărârile Consiliului Superior al Magistraturii în materie disciplinară pot fi atacate la Înalta Curte de Casație și Justiție." Prin Decizia nr.148/2003 privind constituționalitatea propunerii legislative de revizuire a Constituției României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.317 din 12 mai 2003, referindu-se la atribuția Consiliului Superior al Magistraturii, așa cum este stabilită în art.134 alin.(2) din Constituție, potrivit căruia această îndeplinește rolul de instanță de judecată, prin secțiile sale, în domeniul răspunderii disciplinare a judecătorilor și a procurorilor, potrivit procedurii stabilite prin legea sa organică, Curtea a statuat că această dispoziție constituțională nu poate interzice accesul liber la justiție al persoanei judecate de această instanță extrajudiciară.

Prin urmare, îndeplinind exigențele dreptului la un proces echitabil, prin asigurarea unei căi efective de atac la o instanță judecătorească, consacrate prin art.21 alin. (3) din Constituție și prin art.6 paragraful 1 și art.13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, "recursul" din materia disciplinară a magistraților este o veritabilă și efectivă cale de atac împotriva hotărârii secțiilor Consiliului Superior al Magistraturii, cale de atac prin care instanța de judecată, ținând seama și de rolul activ pe care trebuie să-l aibă, poate soluționa cauza sub toate aspectele, atât asupra legalității procedurii disciplinare, cât și asupra temeiniciei hotărârii."

69. De asemenea, sunt avute în vedere argumentele reținute de Curtea Constituțională cu privire la constituționalitatea prevederilor art.305 din Codul de procedură civilă din 1865 care își au corespondentul în prevederile art.492

alin.(1) din Codul de procedură civilă din 2010, în sensul că în instanța de recurs nu se pot produce probe noi, cu excepția înscrisurilor. În acest sens, în cadrul unei bogate jurisprudențe, Curtea Constituțională a argumentat că „reglementarea condițiilor și a procedurii de exercitare a căilor de atac reprezintă prerogativa exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu art.126 din Constituție și nu încalcă drepturile fundamentale ale justițiabililor. Atât în sistemul nostru procesual, cât și în alte țări, legea poate exclude folosirea unor căi de atac sau poate limita utilizarea anumitor instrumente procesuale aflate la îndemâna părților, cum sunt probele, fără ca prin aceasta să se încalce litera sau spiritul Legii fundamentale” (Decizia [nr.396](#) din 12 iulie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.795 din 1 septembrie 2005, Decizia [nr.475](#) din 8 iunie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.545 din 23 iunie 2006, Decizia [nr.212](#) din 28 februarie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.349 din 6 mai 2008, și Decizia [nr.585](#) din 20 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.580 din 1 august 2008, Decizia [nr.1.155](#) din 6 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.884 din 29 decembrie 2008, Decizia [nr.130](#) din 3 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.278 din 28 aprilie 2009, prin Decizia [nr.164](#) din 8 februarie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.261 din 13 aprilie 2011, sau prin Decizia [nr.724](#) din 2 iunie 2011, Decizia nr.1619 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.139 din 1 martie 2012).

70. În ceea ce privește plenitudinea de jurisdicție, în jurisprudența sa, Completul de 5 judecători a reținut, în deplin acord cu cele statuate de Curtea Europeană a Drepturilor Omului în Hotărârile din 21 iunie 2016 pronunțate în cauzele *Tato Marinho Dos Santos Costa Alves Dos Santos și Figueiredo împotriva Portugaliei* (cererile nr.9023/13 și 78077/13) și *Ramos Nunes de Carvalho E Sá împotriva Portugaliei* (cererile 55391/13, 57728/13 și 74041/13), că, în cadrul recursului declarat împotriva hotărârilor pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii în materie disciplinară, sunt supuse analizei inclusiv criticile referitoare la temeinicia hotărârii instanței de disciplină în ceea ce privește stabilirea situației de fapt și aprecierea probatoriului administrat (Deciziile Înaltei Curți de Casație și Justiție – Completul de 5 judecători nr.129/2017, nr.139/2017 și nr.164/2017).

71. Pentru toate considerentele arătate, în temeiul art.51 din Legea nr.317/2004 coroborat cu art.496 C.proc.civ., Înalta Curte va respinge recursul declarat de pârâtă împotriva încheierilor menționate la pct.2 din prezenta decizie, va admite recursul declarat de pârâtă împotriva Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, pronunțată de Secția pentru judecători în materie disciplinară a Consiliului Superior al Magistraturii în dosarul nr.28/J/2017, pe care o va casa în parte și, în baza art.100 lit.b) din Legea nr.303/2004, va aplica pârâtei sancțiunea disciplinară constând în „diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 20% pe o perioadă de 3 luni”, menținând celelalte dispoziții ale hotărârii menționate.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D E C I D E :**

Respinge recursul declarat de pârâta Panioglu Daniela împotriva Încheierilor din camera de consiliu de la 25 ianuarie 2017 și 8 februarie 2017 și Încheierilor de ședință publică din 22 februarie 2017 și 4 aprilie 2017, pronunțate de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.28/J/2016.

Admite recursul declarat de pârâta Panioglu Daniela împotriva Hotărârii nr.8J din 6 aprilie 2017, pronunțată de Consiliul Superior al Magistraturii – Secția pentru judecători în materie disciplinară în dosarul nr.28/J/2016.

Casează în parte hotărârea atacată și, în baza art.100 lit.b) din Legea nr.303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, aplică pârâtei Panioglu Daniela, judecător în cadrul Curții de Apel București – Secția I penală, sancțiunea disciplinară constând în „diminuarea indemnizației de încadrare lunare brute cu până la 20% pe o perioadă de 3 luni”.

Menține celelalte dispoziții ale hotărârii atacate.

Definitivă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 29 ianuarie 2018.

PREȘEDINTE

JUDECĂTORI

Președintele

Înaltei Curți de Casație și Justiție
Judecător Iulia Cristina Tarcea

Carmen Georgeta Negrilă

Lavinia Dascălu

Valentina Vrabie

Luiza Maria Păun

Magistrat-asistent
Bogdan Georgescu

Redactat și tehnoredactat: B.G. (08.02.2018; 2 exemplare)